

Ježíš odtud odešel až do okolí Týru a Sidónu. A hle, jedna kananejská žena z těch končin vyšla a volala: „Smiluj se nade mnou, Pane, Synu Davidův! Má dcera je zle posedlá.“ Ale on jí neodpověděl ani slovo. Jeho učedníci přistoupili a žádali ho: „Zbav se jí, vždyť za námi křičí!“ On odpověděl: „Jsem poslán jen ke ztraceným ovcím z lidu izraelského.“ Ale ona přistoupila, klaněla se mu a řekla: „Pane, pomoz mi!“ On jí odpověděl: „Nesluší se vzít chléb dětem a hodit jej psům.“ A ona řekla: „Ovšem, Pane, jenže i psi se živí z drobtů, které spadnou ze stolu jejich pánů.“ Tu jí Ježíš řekl: „Ženo, tvá víra je veliká; staň se ti tak, jak chceš.“ A od té hodiny byla její dcera zdráva.

Evangelium hovoří o zajímavém a poučném setkání Ježíše s pohanskou ženou, která za ním přichází s prosbou. Není to tichá, zdvořilostní mluva, ale přímo hlasité volání, křik: Smiluj se nade mnou, Pane, Synu Davidův. Jsou chvíle, kdy zvyšujeme hlas. My muži navíc víme, jak moc je nepříjemné, když po nás křičí ženy.

Taky víme, že kdybychom se na to podívali z hlediska našich stolů a domácích zvířat, tak tomu musíme dát za pravdu. Naši pejskové, kočičky, slepice atd. opravdu kolikrát dostávají zbytky. Ale už to ani nejsou ty padající drobtů ze stolů. My své zvířecí přátele vykrmujeme i lepším sortimentem, protože jinak bychom ty rohlíky, chleby, (bagety) šunky, zbytky mas a co já vím čeho ještě, museli s divným pocitem jen tak vyhodit. A takhle nemusíme mít výčitky. Co nesníme, to ještě bude k užítku. Ale o tom to není, jde o nesnadný příběh o uzdravení.

Ježíš odešel z Galileje, kde farizeové uctívají Boha jen ústy, nikoli srdcem a odchází i s učedníky do pohanské oblasti. Na tomto místě žila žena, ačkoli pohanka, jenž měla víru, kterou neměli představitelé židovského národa. Taky ovšem zoufalá, nešťastná. A ta žena křičela. Smiluj se nade mnou! Modlí se tím křikem. Nemůžeme to odsoudit, jsou chvíle, kdy vykřičet své neštěstí je asi jediné, co lze dělat. Navíc tady je to základní modlitba. Prosba o smilování, o nezasloužený dar. Ona ví, že nemá na nic právo. Je na dně. Prosí o tento dar toho, který může obdarovávat. Prosí o uzdravení posedlé dcery a říká **smiluj se nade mnou**. Jistě. Pochopitelně. **Protože láska nás spojuje s těmi, kdo trpí. Problém její dcery je její problém, protože ji miluje.**

Zvláštní je Ježíšova reakce. Na první ženinu výzvu Ježíš nereaguje a mlčí. Není to poprvé, co takto reaguje. Mlčel, když měla být kamenována žena cizoložnice, navíc něco psal do písku. Stejně tak mlčel před Pilátem a mlčí zde. Neodchází od ženy, neodhání ji, jak mu poradí učedníci a jak by se v jeho kultuře očekávalo, ale mlčí, čímž jakoby zvyšuje napětí. Zároveň se ale ukazuje i srdce učedníků. Absolutně je nezajímá ženin smutek a okřikují Ježíše, aby se jí zbavil. Důvod, proč se jí chtějí zbavit, je, že za nimi křičí, tedy dělá jim ostudu.

Jsou situace, kdy Bůh mlčí, kdy neodpovídá na naše prosby, kdy nejedná v náš prospěch, jak bychom si to přáli a představovali. Proč? Proč nevidí tu bezmoc a nouzi? Proč hned nezasáhne? To jsou otázky, které nás znepokojují. Starozákonní člověk má s tímto odstupem Božím, mlčením, svou zkušenost. *Proč zanevřel jsi na mě, proč stále mám chodit zármutkem sklíčen? Proč skrýváš svou tvář? Zatvrdil se Panovník na věky věků? Už nikdy svou přízeň neprojeví? Je snad jeho milosrdenství pryč natrvalo? Nebude už mluvit v dalších pokoleních? Což Bůh zapomněl na smilování?*

Pak zase Ježíš hovoří o ztracených ovcích lidu izraelského. Pak o svém poslání, pak o psech. Chtělo by se říct, další průšvih. Má to ta chudák ženská zapotřebí poslouchat? Protože pro židy byli pohané jako psi. Podle Bible byl pes polodivoké zvíře. Lidé neměli ke psům takový citový vztah jako dnes, kde je často miláčkem rodiny a někdy neuléhá

jen v pokoji, ale přímo v posteli svých pánů. Pro židy byl pes navíc kulticky nečistým zvířetem. Proč to Ježíš říká o těch psech? Je to tak tvrdé. Někdo prosí o pomoc a dovídá se, že přednost mají jiní? Učedníci prosí, aby ji odehnal, poslal pryč, asi si neuvědomí, že jednou oni budou posláni k těmto pohanům.

Kdyby pochopili správně, tak by se ptali, co máme dělat? Oni říkali, pošli ji pryč. Jejich úkol byl se jí ujmout. Ale to je těžší, než člověka odmítnout a odehnat.

Dodnes je tak těžké ujmout se těch, kteří prosí o pomoc. Společnost umí věnovat nemalý peníze na všelijaké dobročinné účely, sbírky, zvláště třeba o adventu atd., ale být s těmi, kdo tu pomoc potřebují, věnovat čas a námahu? Máme rádi svůj klid.

Ta žena se klaní, prosí, stává se věřící, nazývá Ježíše Pánem. Neměla právo, na ten chléb dětí, ona to věděla, a přesto... On jí vyhoví, - tento chléb může přijmout jen ten, kdo má pokorné srdce. To je veliké poselství pro každého z nás. **Nemáme právo na žádný dar ze strany Boží, je to jen jeho milost a dokud to tak budeme vnímat, že setkání s Ním, modlitba, uzdravení, Boží slovo je nezasloužený dar, může se nám Pán dávat.** A když si na to zvykneme, tak se jen budeme účastnit obřadů.

Skutečnost je taková, že s námi Bůh někdy opravdu tak jedná: jakoby nás zavrhl, opustil, jako by s námi ve svém spásném díle nakonec vůbec nepočítal. To nás ovšem zkouší, dívá se do našeho srdce. Jak je to s naší vírou v jeho lásku? Nejsou to jenom krásné řeči? Aby Bůh mohl v našem životě jednat, musí být on velký a já malý. On musí být vyvýšen, já se umenšit.

Když se podíváme na onu ženu z našeho biblického příběhu, bez ohledu na svůj původ se projevuje ve své víře vůči Ježíši jako vytrvalá a pokorná. Navíc ještě moudrá. Schopná dobře odpovědět. Známe lidi, kteří dokážou odpovědět na všechno a mít vždy poslední slovo, ale tady jde o něco jiného. Připomíná, že i psi se živí z drobtů, které spadnou ze stolu jejich pánů. Takovou víru Ježíš chválí. Její úpěnlivá a vytrvalá prosba byla vyslyšena a její dcera byla uzdravena.

Každý z nás už asi selhal v té připravenosti pomoci druhému, přesto bychom to neměli sami se sebou a s ostatními zabalit, ale snažit se znovu prokázat milosrdenství po vzoru Ježíšově. On je totiž ideálem, s kterým se poměrujeme, ke kterému směřujeme a snažíme se být nablízku. **Obětavá láska mezi matkou a dítětem je nejvěrnějším obrazem vztahu Marie s Ježíšem. Pokud někdo trpí a já trpím s ním, jsem přítomen i v utrpení Krista, a proto i v jeho vzkříšení. To je „slabá“ a mnohdy přehlížená moc lásky Boží, která uzdravuje a zachraňuje.**